

Déu és just i justifica

És cert entre alguns teòlegs que Déu declara l'home «com si fos» només per mitjà de la fe en Crist, és a dir, que han fet una reserva. Per a alguns, i entre ells destaquem el doctor Scofield, «Déu declara que el pecador és just», és a dir, afirma que Déu «no fa just l'home»

Déu és just i justifica

La paraula “justificació” (Dikaiosis) quan l'apòstol Pau l'utilitza fa referència al que és cert, de la mateixa manera que el salmista David fa servir la paraula “justificació” (hitsdik) per referir-se a Déu perquè realment és Just.

L'apòstol Pau utilitza una paraula grega que té el mateix significat que la paraula hebrea ‘justificació’ per referir-se als cristians perquè són realment justos “... així que esteu justificat quan parleu ...” (Rom. 3: 4; Sal 51: 4) . Aquells que creuen es creen de nou en una condició nova i específica: la veritable justícia i la santedat (Ef 4:24).

Els termes utilitzats al Nou Testament per a la justificació, en grec, són: Dikaios (just); Dikaiosis (justificació, defensa, reclamació d'un dret), i; Dikaioo (tenir o reconèixer com a just). A l'Antic Testament el terme és hitsdik, que significa declarar davant dels tribunals que algú compleix la llei (Ex 23: 7; Deut 25: 1; Prov 17:15; Is 5:23).

Quan Déu declara que l'home és just, és a dir, justifica, declara el que és cert, perquè Déu no pot mentir.

Per què l'afirmació anterior? Com que entre alguns teòlegs s'estableix que Déu declara l'home «com si fos» només per mitjà de la fe en Crist, és a dir, fa una reserva. Per a

alguns, i entre ells destaquem el doctor Scofield, "Déu declara que el pecador és just", és a dir, afirma categòricament que Déu "no fa que l'home sigui just".

"El pecador creient està justificat, és a dir, es tracta de just (...) La justificació és un acte de reconeixement diví i no significa fer justa a una persona ..." Bíblia de Scofield amb referències, Rom. 3:28, p. 1147.

Ara bé, Déu no declararia mai que l'home és just, ja que en realitat no es troba en la condició de just. És inconcebible que Déu declari i tracti com a just el que no fa just. Com podria Déu reconèixer una cosa que no és com és?

Sabem que Déu té el poder d'existir coses que no són com si fossin ja existents (Rom. 4:16), però mai no declararia que el pecador fos just. Fira; perquè no justificaré els malvats "(Ex 23: 7).

Si Déu no justifica els malvats, com és possible que el pecador sigui declarat just?

L'apòstol Pau va afirmar amb raó que "el justificat del pecat ha mort" (Rom. 6: 2-7). Si la primera proposició és certa, la segona també és certa, ja que la segona depèn de la primera.

D'aquesta manera, la paraula "justificat" tradueix una idea veritable, ja que tothom que creia va morir amb Crist.

Quan l'apòstol Pau utilitza la paraula "justificació", té en ment alguna cosa que és cert, és a dir, que el que està mort està completament justificat del pecat.

Si el vell va ser crucificat amb Crist, qui és justificat (declarat just) per Déu?

Sabem que Crist va ser lliurat a causa dels pecats de la humanitat i que, quan creuen en Ell, moren i són enterrats.

Sabem que Jesús va ressuscitar d'entre els morts i que amb Ell

es van ressuscitar aquells que van creure:

“Per tant, si ja heu ressuscitat amb Crist, busqueu les coses de dalt, on Crist està assegut a la dreta de Déu” (Col 3, 1) .

La “justificació” (declaració justa) recau sobre el nou home que ressuscita amb Crist d’entre els morts. Només la nova criatura és declarada just davant de Déu, perquè va ser creada de nou en la veritable justícia i santedat.

El pecador mai no serà declarat just, perquè el vell, que és el pecador, serà crucificat amb Crist “Perquè ho sabem, que el nostre vell va ser crucificat amb ell ...” (Rom. 6: 6). El pecador mai no serà justificat davant Déu, sinó que mor a través de la creu de Crist.

El pecador que accepta el sacrifici de Crist mitjançant la fe (evangeli) mor junt amb Ell, i quan ressuscita, una nova criatura (creada) segons Déu ressuscita en la veritable justícia i santedat. Aquest nou home és declarat just davant de Déu.

Les paraules traduïdes per “justificar” i “justificar” signifiquen “fer just”, “fer just”, “declarar just”, “declarar directe” o “declarar lliure de culpabilitat i que mereix un càstig”. Quan Déu crea l’home nou amb veritable justícia i santedat, realitza totes les accions descrites en els verbs anteriors.

Només aquell que és creat només pot rebre aquesta declaració de Déu, és a dir, només l’home nou, creat segons Déu, pot rebre la declaració de Déu: és just.

“I vestiu-vos del nou home, que segons Déu és creat amb veritable justícia i santedat ...” (Ef 4:24).

El nou home creat per Déu, per mitjà de Crist Jesús, és a dir, que va ressuscitar d’entre els morts, es crea amb veritable

justícia i santedat, de manera que quan Déu el declara just, parla del que és veritat, d'una condició plena i efectiva. avui.

“Va ser lliurat pels nostres pecats i va ser ressuscitat per a la nostra justificació” (Rom. 4:25);

“... Perquè el mort és justificat del pecat” (Rom. 6: 7)

Aleshores, el mort és engendrat per Déu i ressuscita a la glòria de Déu Pare, ja que els que creuen ressusciten amb Crist. D'aquesta manera es justifica, o es declara just, perquè amb aquest propòsit Crist va ressuscitar d'entre els morts: «va ressuscitar per la nostra justificació» (Rom. 4:25).

Si no s'accepta l'argument que els cristians són realment justos, també s'ha de concloure que Crist no va ressuscitar. Si Crist va sorgir, és cert que els cristians van sorgir amb Ell i es van declarar justos.

Quan el vell mor amb Crist, Déu és just. Quan Déu crea l'home nou, Ell és el justificador. Sense cap contradicció: és just i justificador.

La Bíblia diu que tots els que creuen en Jesús tenen el poder de ser fets (creats), fills de Déu. El vell va ser crucificat, assassinat, enterrat i un nou home surt dels morts. Aquest nou home es declara just.

Pau va expressar que “qui ha mort pel pecat està just davant de Déu” perquè la condició d'estar mort pel pecat és el mateix que estar “viu” per Déu. Aquell que es crea de nou a través de l'evangeli, que és el poder de Déu per a tothom que creu, està justificat (declarat just), perquè és una nova criatura creada en la veritable justícia i santedat.

Per això mateix Pau declara:

“Qui per als nostres pecats va ser lliurat i va ressuscitar

per a la nostra justificació" (Rom. 4:25).

L'home que es declara just davant Déu no és el que va morir, sinó el que va ressuscitar d'entre els morts, és a dir, la nova criatura generada de nou en Crist.

Quan l'apòstol Pau diu que el que és mort està justificat del pecat, té en ment la idea del verset següent:

"Perquè és Crist que va morir, o millor dit, que va ressuscitar d'entre els morts, que està a la dreta de Déu i també intercedeix per nosaltres "(Rom. 8:34).

Qui ha mort per pecar (o millor dit) que ha ressuscitat amb Crist ha estat justificat, és a dir, declarat just davant Déu.

Alguns pensen que la declaració de justícia per part de Déu serà efectiva en el futur i que, en el present, l'home només té una declaració del que passarà després. La justificació no és així.

"La justificació és una declaració de Déu sobre l'estat de la nova criatura davant seu"

Tots els que creuen tenen el poder de convertir-se en fills de Déu, fills que no neixen de la voluntat de la carn, ni de la voluntat de l'home o de la sang. Aquests neixen de l'Esperit, creat segons Déu en la veritable justícia i santedat (Joan 1:12 -13).

Com que només són veritables els que neixen en la justícia i la santedat, són declarats justos davant Déu (Ef 4:24). Déu és el justificador dels qui creuen en Crist.

El salmista només va poder reconèixer els seus errors com una manera de declarar la justícia de Déu. Qualsevol home no pot anar més enllà del que va fer el salmista.

Tanmateix, abans de declarar l'home just, Déu fa una cosa extraordinària: la pena predeterminada s'aplica als culpables

(la mort), genera una nova criatura a través del seu poder (l'evangeli) i declara el nou home just davant d'ell.

Mitjançant la justificació, es coneix la multitud de saviesa de Déu entre els principats i els poders.